

PROLOG

Från evigheten

*Life is what happens to you
while you're busy
making other plans*

John Lennon
Beautiful boy, 1980

Vid evighetens gräns mot tiden stod två änglar och gruvade sig för sitt uppdrag. Hade det gällt att bara gå igenom den tunna hinnan in i tiden skulle de inte bekymrat sig. Det innebar i regel ganska behagliga uppdrag. Som att via drömmar lämna viktiga budskap till folk eller gå på skyddsuppdrag när Guds älsklingar höll på att ställa till det för sig. Den ene av dem verkade mer erfaren än den andre och frågade:

”Har du varit med här förut?”

”Ett par gånger. Jag tycker inte om det.”

”Inte jag heller. Och det värsta är att det tycks bli allt fler uppdrag just här. Jag frågar mig vad de sysslar med i tiden egentligen.”

”Rykten har jag hört, men inte har jag blivit klokare av dem precis.”

Den erfarne skrattade till.

”Det är väl hela poängen med rykten – att förvirra och dölja sanningen. Det är dessutom en företeelse som bara hör hemma i tiden. Hur har du det med urskiljningen när du är där, broder?”

Den andre slog generat ned blicken utan att svara. Hans kamrat skrattade igen, godmodigt den här gången.

”Det var inte meningen att genera dig. Jag bara försöker muntra upp oss bägge lite grann. Är du beredd?”

De koncentrerade sig och omvandlades till rent ljus. Det hade i alla fall sett så ut om någon mot förmodan hade sett dem i det ögonblicket. Omvandlingen var nödvändig eftersom de skulle ta sig in i den såpbubblatunna hinnan mellan tid och evighet. Den som egentligen inte går att vistas i just för att den är så tunn. Det mellanrum som sekler av teologi, konst och allmän mänsklig fantasi kallat för limbo eller skärselden. Det mellantillstånd som Gud själv aldrig hade velat ha, men som hans fäkunniga tjänare uppfunnit för längesedan. Ursprunget till idén var numera höljt i dunkel – men föreställningen om dess faktiska existens var djupt rotad hos många som levde kvar i tiden.

Tidens människor var så lystna på att döma varandra. Och när de inte riktigt kunde smälta sina egna domar var de tvungna att uppfinna ett mellantillstånd i hopp om att Gud själv skulle fullborda den dom de inte riktigt klarade av att fälla. Så fick limbo befolkas av allehanda halvlyckade eller halvt misslyckade individer den tid de trodde att Gud skulle bestämma.

För Gud själv existerade fortfarande inget limbo. Egentligen inte för änglarna heller. Och de första århundradena hade det förblivit en storartad teologisk och i högsta grad jordisk fantasi. Ingen hade på allvar fastnat där annat än för en kortare tid. Änglarna hade snabbt och smärtfritt kunnat dra dem direkt in i evigheten för att där kunna hjälpa dem vidare. Dels eftersom ingen önskade sig att stanna mitt emellan tid och evighet utan hade dömts därtill av dem som ännu var i tiden. Men också för att tidigare århundraden hade sört för att alla nyanlända kunde känna igen änglar. Och för att de lärt sig känna igen himmelska

mönster från sin jordevandring.

Men nu var allt annorlunda. Den moderna tiden var inte bara tvivlens, utan också den rena otrons tid. Alla de som inte ville tro på en ny verklighet utanför tid och rum envisades med att den evighet som väntade på andra sidan den tunna hinnan egentligen inte fanns. De hade helt enkelt dömt sig själva till ett limbo som de inte ens trodde på.

I denna tunna hinna av intighet och ensamhet rörde sig nu de båda änglarna med uppdraget att försöka få med sig igenom så många som möjligt. Den erfarne visste att de för det mesta lyckades övertyga några stycken om att följa med. Den andre hade dåliga erfarenheter av de få expeditioner han deltagit i. Därför var han mer motvillig till uppdraget än vad som anstod en ängel.

Också denna gång tycktes det till en början som om det skulle gå illa. En stor och samlad grupp av icketroende filosofer vände demonstrativt ryggen till så fort änglarna närmade sig. Av tjattret att döma var de den här gången invecklade i en moralfilosofisk debatt där oenigheten som vanligt var stor. De var så invecklade i sina teorier att de varken såg tid eller evighet längre – det enda de såg var sin egen logiska slutledningsförmåga. Den erfarne skakade på huvudet.

”Jag vet sanningen att säga inte om något biter på dem. Jag har ärligt talat slutat mina försök med dem. Det är än värre med nästa grupp här borta. Det är alla teologer och fromma av olika riktningar som tittat in i evigheten och inte godkänt den. Å ena sidan för att den inte stämmer med de bilder de gjort sig. Å andra sidan för att de tycker att vi satt inträdeskraven för lågt. De kräver helt enkelt att vi ska kasta ut en massa folk för att de ska gå in.”

”Men det är väl inte deras sak?”

”Nej, det är riktigt. Men de har hittills vägrat att inse det.”

”Och här är nästa grupp. Dem träffade jag på sist jag var här, och de gör mig bedrövad.”

”Mig också. Men de sitter fast i sina självanklagelser och anser sig själva ovärdiga. Här brukar vi ändå få med en och annan

ibland. De verkar tröttna på att plåga sig själva så småningom...”

I den gruppen slapp de båda änglarna att se så många ryggar. De fick höra desto mer kvidanden av självömkan. Och till den oerfarnes stora förvåning och glädje lyckades de få loss ett par av dem. Två unga flickor som en gång tagit sina egna liv för dansande igenom hinnan och försvann snabbt ur sikte in i den evighet de aldrig trott på men plötsligt förstod att de befann sig i.

Änglarna skulle just bege sig in i den snabbt växande gruppen som envist höll fast vid tron att de skulle födas till en ny existens på jorden när de fick syn på en typ som ingen av dem stött på förut. Han fanns i en bubbla för sig och tycktes vilja ha kontakt med dem, samtidigt som han krampaktigt höll sig fast i sin ensamhetsbubbla. Den erfarne rynkade förbryllad på pannan.

”Så många gånger har jag vandrat här – men den här har faktiskt undgått mig tidigare.”

”Vi kanske skulle prata med honom.”

Han tycktes inte ha vårdat sig själv särskilt väl under sin vistelse i tiden. Men det fanns också något annat över honom. Båda änglarna kände igen en troende kristen i honom – men vad höll honom i så fall kvar här? Det var den oerfarne ängeln som först tog till orda:

”Vad fattas dig broder, vill du inte följa med oss?”

”Inte än.”

Ett sådant svar hade de aldrig hört. Den erfarne frågade:

”Så ängel jag är måste jag säga att jag inte förstår vad du menar. Är det något du väntar på?”

”Nej. Jag väntar på någon.”

”Som kristen vet du väl att din väntan är över?”

”Jag talar inte om Gud. Jag vet att jag ska få möta honom. Jag längtar efter det, men jag vill inte komma ensam.”

”Men vem väntar du på?”

”Min bror. Vi förbereddes på tiden i samma livmoder och på samma gång. Vi kom in i tiden samtidigt, eller... ja, nästan samtidigt. Han kom några minuter före mig.”

”Men du dog ganska ung. Varför vill du plåga dig här så länge?”

”Det blir inte så länge till. Jag har sett tillbaka in i tiden. Och jag vet att han är dödssjuk. Han kommer snart. Och vi har så mycket att reda ut.”

”Kan ni inte göra det i evigheten?”

”Jag tror inte att han vill dit. Och jag vill inte in utan honom. Eller jag vill åtminstone försöka få med honom...”

Den erfarne ängeln kände en intensiv värme inifrån och ända ut i vingpetsarna.

”Är det bara för hans skull du plågar dig här?”

”För min egen också. Han ville inte tala med mig de sista åren i tiden. Vi har som sagt en hel del att ordna upp oss emellan. Jag undrar om ni skulle vilja göra mig en tjänst?”

”Nog vill vi. Men om vi kan är en helt annan fråga. Vad vill du att vi ska göra?”

”Jag vet att han inte har långt kvar i tiden. Jag skulle vilja få prata med honom.”

Änglarna såg storögt på varandra. De hade långtgående befogenheter eftersom man i evigheten inte bestämmer på samma sätt som i tiden. Nu fick de tänka fort. En blick från den oerfarne besvarades med en nick från den andre.

”Du får som du vill, så snart det går. Där han är just nu kan han inte nå fram till dig. Men om du berättar det du vill ha sagt för oss, så kan kanske han också höra dig. Har du något emot att vi stannar och lyssnar?”

”I och för sig har jag inget emot det. Men jag frågar mig om det kommer att bli så uppbyggligt för er. Det är inte någon snygg historia ni kommer att få höra.”

”Du anar inte vad vi har hört förr...”

”Jo, jag gör nog det. Det är väl mer att jag skäms liksom. Men låt gå. Ni har bett om det.”